

JACK LONDON

CHEMAREA STRĂBUNILOR

ANDREAS PRINT

(1876-1916)

Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

Redactor: Laura Ivona Dumitru

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Chemarea străbunilor / Jack London; trad.: Consuela Tănase
București: Andreas Print, 2013

ISBN 978-606-8271-03-3

Tănase, Consuela (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Traducere: Consuela TĂNASE

Titlul original: „The Call of the Wild“ (1903)

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2013

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Copertă și desene: Costin CĂLIMOCEANU

Bun de tipar: 25.05.2011; Coli de tipar: 7

Format: Z₆ (16/54x84 cm).

ISBN 978-606-8271-03-3

CUPRINS

Cine a fost Jack London? / 5

Capitolul 1: În sălbăticie / 9

Capitolul 2: Legea bătei și a colților / 25

Capitolul 3: Dominația fiarei primitive / 36

Capitolul 4: Cine a devenit șef / 51

Capitolul 5: Munca grea pe pârție / 61

Capitolul 6: Din dragoste pentru un om / 78

Capitolul 7: Răsunetul chemării / 93

Cine a fost Jack London?

onsiderat a fi cel mai bun scriitor american, Jack London, pe numele de naștere *John Griffith Chaney*, s-a născut în San Francisco, pe 12 ianuarie 1876. Se crede că este fiul ilegitim al lui William Chaney, astrolog și jurnalist, care a părăsit-o pe Flora, mama scriitorului, înainte ca acesta să se nască. Flora s-a căsătorit ulterior cu John London, un veteran de război.

Jack a început târziu școala elementară, dar era un autodidact și în curând a devenit un cititor avid, reușind să recupereze foarte repede. A absolvit liceul din Oakland și a fost admis la Universitatea Berkeley, unde a stat doar șase luni.

În 1900 s-a căsătorit cu Bess Maddern. A fost o căsătorie tipic victoriană, bazată pe interes, nu pe dragoste. Au avut împreună două fete, iar în 1903 s-au separat, Jack găsind dragostea adevărată alături de secretara sa, cu care s-a și căsătorit. Singurul lor fiu, Joy, a murit la vârsta de 38 de ani.

A navigat în apele Pacificului, la bordul vasului *Snark*. Alături de soția sa a reușit să dezvolte în California o fermă, *Beauty Ranch*.

Până în anul morții sale, 1916, la 22 decembrie, a avut serioase probleme de sănătate. Actul de deces stabilește cauza morții: „*uremie, urmată de colică renală*“.

S-a numărat printre figurile cele mai popularizate ale vremii sale. A fost susținător al socialismului și adept al dreptului de vot pentru femei. S-a numărat printre primele personalități care susțineau produsele comerciale, ca de exemplu, sucul de grape-fruit și costumele bărbătești.

Pentru cititorii săi, a fost personificarea multor virtuți și idealuri. De asemenea, a fost considerat primul scriitor de succes al clasei muncitoare.

Scriitorul

A fost cel mai bine publicat și cel mai bine plătit scriitor al vremii sale: 51 de cărți și sute de articole, mii de scrisori au fost publicate, multe dintre el chiar postum. Cele mai notabile cărți: *The Call of the Wild* (Chemarea sălbăticiei, în original), *The Sleeping Wolf* (Lupul adormit), *The Iron Heel* (Călcâiul de oțel), *White Fang* (Colț Alb), *The Sea-Wolf* (inițial *Mercy of the Sea*), *The People of the Abyss*, *John Barleycorn*, *Martin Eden*, *The Star Rover*. Scrierile sale au fost traduse în multe limbi și continuă și astăzi să fie lecturate de cititori din întreaga lume.

Acest geniu al literaturii americane a portretizat viața sa și timpurile, în general, ca pe o luptă nesfârșită a omului cu natura. Milioane de cititori au fost inspirați de scrierile și aventurile sale. Oricum, viața sa a fost mai incitantă uneori chiar decât ceea ce a scris.

Capitolul 1

În sălbăcie

*Străvechi rătăcitoare dorințe apar
Să rupă lanțul obișnuinței,
Trezesc din nou din somnul hibernal
Strămoși ai sălbăteiei ființe.*

Buck nu citea ziarele, altfel ar fi știu că necazul se zămislea și că asta nu-l privea doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu mușchi tari și cu blană lungă și călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego. Pentru că oamenii, explorând prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben și fiindcă vapoarele și companiile de transport profitau de descoperirea aceea, ducând mii de indivizi ce se repezeau spre ținuturile nordice.

Oamenii aceia voiau câini, iar animalele dorite de ei erau câini puternici, cu mușchi tari, capabili de mari eforturi, cu blană care să-i protejeze de ger.

Buck trăia într-o casă mare din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare. Locul se numea „Ținutul

judecătorului Miller“. Era ceva mai departe de drum, pe jumătate ascuns între copaci, printre care se putea vedea veranda răcoroasă, ce înconjura cei patru pereți.

De casă te puteai apropia pe niște alei pietruite, ce serpuiau printre pajiștile întinse, sub pâlcurile de plopi înalți. Mai în spate, lucrurile aveau chiar dimensiuni mai impresionante decât cele din față.

Acolo se găseau marile grajduri, unde o duzină de bărbați și de băieți munceau, casele înșiruite ale celor ce lucrau la vie, locuințele rânduite ordonat ale argaților, via, pășunile verzi, livezile și, pe alocuri, petice de pământ pe care creșteau fructe de pădure.

Se mai aflau și instalația de pompare a fântânii arteziene, și rezervorul uriaș din ciment, care servea pentru baia de dimineață a băieților judecătorului Miller și ca să se răcorescă în după-amiezile fierbinți.

Peste această imensă avere stăpânea Buck. Aici se născuse și aici trăise primii patru ani din viață.

Adevărat, existau și alți câini. Trebuia, într-adevăr, să fie mai mulți câini într-un loc atât de întins, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețele lor supraaglomerate sau în obscuritatea casei, ca Toots, mopsul japonez, sau Ysabel, cățelușa mexicană fără păr, creaturi ciudate, care rareori își scoteau nasul pe afară sau puneau piciorul pe pământ.

Pe de altă parte, existau fox-terrierii, câțiva, care lătrau amenințător la Toots și la Ysabel, care-i priveau prin ferestre, apărați de o armată de servitoare înarmate cu mături și pământufuri.

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici de curte. Întregul regat era al lui. Sărea în bazinul de înot; se ducea la vânătoare cu fiii judecătorului; le escorta pe Mollie și Alice, fetele judecătorului, în întunericul serii sau în zori de zi; în nopțile de iarnă stătea întins la picioarele judecătorului, lângă focul ce trosnea în căminul din bibliotecă; îi ducea în spinare pe nepoții judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarbă și avea grijă să nu pătească nimic rău când se aflau pe lângă fântână, pe la grajduri sau prin alte locuri.

Printre terrieri, el pășea cu măreție, iar pe Toots și pe Ysabel îi ignora total, pentru că el era rege peste tot ce mișca, se târa sau zbura în ținutul judecătorului Miller, inclusiv ființele omenești.

Tatăl său, Elmo, un imens Saint-Bernard, fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck preluase atribuțiile tatălui său. Nu era la fel de mare, cântărea doar o sută patruzeci de livre, adică vreo șaptezeci de kilograme, pentru că mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoțian.

Însă, o sută patruzeci de livre, la care se adăugau demnitatea provenită din traiul bun și respectul universal, i-au permis să aibă comportamentul unui suveran.

Timp de patru ani, trăise ca un aristocrat, se născuse cu o anumită mândrie, chiar era puțin egoist, ca un boier de la țară, din cauza izolării. S-a salvat prin a nu deveni un câine de pază.

Vânătoarea și delicia deplasărilor îl făcuseră să nu se îngrașe și îi întăriseră mușchii. Pentru el, dragostea

de apă și cursele au fost un tonic și un păstrător al unei bune sănătăți.

Astfel de câine era Buck în toamna anului 1897, când Klondike atrăgea bărbați din întreaga lume către Nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele și nu știa că Manuel, unul dintre ajutorii de grădinar, era unpricol nebănuț.

Manuel avea un păcat de moarte. Iubea să joace la loteria chineză. De asemenea, avea o slăbiciune pentru jocurile de noroc. Aceasta însă necesita bani, în timp ce salariul de ajutor de grădinar nu-i permitea decât să-și întrețină nevasta și numeroșii săi copii.

Judecătorul se afla la o întâlnire la Asociația Viticultorilor, iar băieții se ocupau cu organizarea unui club de atletism, în memorabila noapte a trădării lui Manuel. Nimeni nu l-a văzut pe el și pe Buck ieșind în livadă. Buck își imagina că era pur și simplu la o plimbare.

Și, cu excepția unui om singuratic, nimeni nu i-a văzut ajungând la o micuță gară numită College Park. Acest om a vorbit cu Manuel și i-a dat niște bani.

– Ai fi putut înfășura mai bine bunurile înainte de a le livra, a zis străinul pe un ton certăreț.

Manuel a mai pus o bucată de frânghie în jurul gâtului lui Buck, sub zgardă.

– Să ții bine de ea, a spus Manuel

Străinul a mormăit afirmativ.

Buck a acceptat funia cu demnitate. Într-adevăr, era un spectacol neobișnuit, dar el era învățat să aibă încredere în oamenii pe care îi știa și îi considera ca fiind

mai înțelepți decât el însuși. Dar, când frânghia a trecut în mâinile celuilalt, a început să mârâie amenințător.

Își manifesta astfel nemulțumirea și credea că se înțelese asta ca o comandă. Dar, spre surprinderea lui, frânghia i se strângea în jurul gâtului, întrerupându-i respirația.

Infuriindu-se, s-a aruncat asupra bărbatului, l-a apucat de gât și l-a aruncat pe spate. Apoi funia s-a strâns nemiloasă, în vreme ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă și gâfâind din răputeri.

Niciodată, în viața lui, nu fusese tratat așa de groaznic și nu fusese așa de furios. Dar puterea îi slăbea, ochii îi străluceau și nu a mai știut nimic până ce trenul a pornit și doi oameni l-au aruncat în vagonul de bagaje.

Mai târziu și-a dat seama că limba îl durea și i se părea că se afla într-un fel de căruță. Dar șuieratul ascuțit al locomotivei l-a făcut să-și dea seama unde era. Călătorise deseori cu judecătorul și știa cum este într-un vagon de bagaje.

A deschis ochii, în care se citea o neînfrânare a furiei, cea a câinelui furat. Bărbatul a sărit să-l apuce de beregată, dar Buck era prea rapid pentru el. Fălcile i-au apucat mâna și nu i-a dat drumul până când simțurile nu-l părăsiră din nou.

– Are năbădăi, a zis bărbatul, ascunzându-și de privirile paznicului de la bagaje mâna mușcată; acesta fusese atras acolo de zgomotul luptei. Îl duc pentru șeful meu până la Frisco. Un veterinar de acolo crede că-l poate vindeca.

